

Minneord

OSS IMELLOM

«Egil er ikke mer,» var tekstmeldingen 3.12. 2009. Etter fem år måtte Egil Arnesen gi tapt for kreftsykdom og behandlingskomplikasjoner. Fem år uten å kunne spise, etter hvert ikke snakke, men tenke, analysere og kommunisere. Og produsere. På de årene var han med å forfatte et tjuetall artikler i tidsskrifter som *New England Journal of Medicine*, *Stroke*, *Circulation* og *Annals of Epidemiology*. Førsteforfatterne var ofte kandidater han hadde vært med å føre frem til doktorgraden. Hans perspektiv gikk langt utover eget beste. Hans egen karriere og publiseringspoeng handlet det aldri om, det viktige var nitid og målbevisst innsamling av vitenskapelig materiale som kunne lagres og brukes i fremtidige analyser.

Epidemiologisk forskning tar sikte på å forklare hvorfor sykdommer varierer mellom grupper og over tid. Det er en ambisiøs målsetting, og Egil var ambisiøs på vitenskapens vegne. Arbeidet var preget av metodologisk stringens,

nøyaktighet og systematisk kontroll av alle data. Egil Arnesen har mye av æren, kanskje det meste, for at Norge i dag sitter med en av verdens største databanker når det gjelder forhold som påvirker folks helse – CONOR. Dette standardiserte materialet er en kilde til fremtidig kunnskap som vi så vidt aner konturene av. I en artikkel fra *Norsk Epidemiologi* i 2003 om hvordan de store hjerte- og karundersøkelsene i regi av Statens helseundersøkelser ble planlagt og gjennomført, fra midten av 1970-årene, omtaler han seg selv og noen av oss som «menige» innen det epidemiologiske miljøet. Senere kan man trygt si at han havnet i generalstaben innen norsk epidemiologisk forskning.

Som forsker døde Egil med støvlene på. Hans siste publiserte arbeid, fra *JAMA* i november 2009, handler om kreft og dødelighet i forbindelse med folsyrebehandling ved hjerteinfarkt – en viktig artikkel som vil være med på å påvirke bruken av dette kosttilskuddet. Andre artikler er fortsatt på vei.

Universitetet i Tromsø og Institutt for samfunnsmedisin har mye å takke Egil Arnesen for. Tidlig i planleggingsfasen av universitetet ble han hyret inn som klartenkende tallknuser av Peter F. Hjort. De to ble en slagkraftig duo – den siste som strateg og den første som leverandør av substans. Slik ble provisorieplanen for Universitetet i Tromsø til.

Egil kunne til tider bli oppfattet som streng og brysk. Han hadde sjelden behov for å pakke sannheten inn i diplomatiske vendinger. Men det var alltid på vegne av saken eller faget. Som veileder var han hjelpsomheten selv, alltid velvillig og alltid tilgjengelig. Vel var han seriøs, men for oss som opplevde ham i andre sammenhenger – dansende natten lang på gatefest i Barcelona eller i lange kvelder da det meste ble dissekert – var han også et sosialt aktivum. Både hans nærmeste og vi står fattigere tilbake.

Publisert: 28. januar 2010. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.09.1496

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 12. februar 2026.